LARVA FANZİN

Sayı: 11

Aylık Hayat Fanzini

Cahit Kukul ve Doğu Yücel Röportajları

Ardan C. **Güngör** - Berk Can **Konuş** - Deniz **Özüyaman** - Ebru **Bektaşoğlu**
Fatih **Yamantepe** - Fatma **Karaburun** - Gizem **Şimşek** - Gökhan **Toker** - Görkem **Sarışen**
Hakkı **Bayar** - İlayda **Yiğit** - Mehtap **Suiçmez** - Ozan **Baygın** - Uğur Hakan **Hacıoğlu**

Merhaba!

Kısa bir aranın ardından bu kez on birinci sayımız ile sizlerin karşısındayız. Özgürlüğü ve özgür düşünceyi ilke edinerek çıktığımız yolculuğumuz destek ve ilginiz neticesinde her sayı giderek artan bir motivasyona dönüştü. Yakın zaman içerisinde çeşitli etkinliklerde yer aldık ve almayı da sürdüreceğiz. Fanzin kültürünün yaşaması ve benimsenmesi adına gerçekleşen her etkinliğe gönülden bağlılığımızı ve desteğimizi gösterdik. Göstermeye de devam edeceğiz.

On birinci sayımızda Siyah Gölgeler, Erkin Koray - Yeraltı Dörtlüsü, Hardal ve Meteor gruplarında müziği, kişiliği ve duruşu ile Türk Rock tarihinin duayen isimlerinden biri olma başarısını gösteren Cahit Kukul ve yeni kitabı "Kimdir Bu Mitat Karaman" ile dikkatleri üzerine çeken Doğu Yücel ile samimi röportajlar gerçekleştirdik. Bununla birlikte aramıza yeni dâhil olan birçok arkadaşımız ilk kez bu sayıda bizlerle birlikte sayfalarımızda yerlerini aldılar. Ayrıca kapak görselimizin sahibi Sebastián Cast'a sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

İstanbul, İzmir, Tekirdağ, Ankara, Eskişehir ve Edirne'de dağıtım yapmayı sürdürüyoruz. Soru, görüş ve önerileriniz ile birlikte fanzini edinmek, fikir sahibi olmak ve çalışmalarınızla fanzinimizde yer almak isterseniz larvafanzin@gmail.com'a yazmanız yeterli.

Tekrar görüşmek üzere!
Fanzine hücum!

www.facebook.com/larvafanzin
twitter.com/larvafanzin
instagram.com/larvafanzin
issuu.com/larvafanzin

Uğur Hakan Hacıoğlu

İÇİMİZDEKİLER

Sanık - Ardan C. Güngör

Yalan - Berk Can Konuş

Özgürlüğe Uzanan Avlular: Ulucanlar - Ebru Bektaşoğlu

Beni Yavaşça Öldürüyor - Fatih Yamantepe

Bir Divan Şiiri Kadar Başlıksız Bir Nesir - Fatma Karaburun

Veda Sahneleri Beni Hep Tutar - Gizem Şimşek

Doğu Yücel Röportajı - Gökhan Toker

Döngü - Görkem Sarışen

Koku'nun Hatırlattıkları - Hakkı Bayar

Leda Atomica (Salvador Dali) Tablosu Üzerine İnceleme - İlayda Yiğit

Foto-Şiir - Mehtap Suiçmez

Piçin Yılı- Ozan Baygın

Cahit Kukul Röportajı- Uğur Hakan Hacıoğlu

Kapak Görseli - Sebastián Cast

Tasarım - Yücel Belki

Ölü adamın sandığı bir oda gördü düşünde önce. Kafasını bir kıl kaldırmayarak ezberinde olan odaya baktı. Bunda zorlanmadı. Sonra ayağa kalktı. Hayıflanması diğer odadan algılandığı düşüncesi bir kâbus olmadan ona, ardından paranoyası da devreye girince üç kere üst üste ayak parmaklarına ulaşacak soluklar aldı. O soluklar öfkesini tuttu ama başını döndürmüştü çoktan. Toparladıktan sonra odaya döndü bir kıl. Kendinde nitelikli bir mimar, üstelik iç mimar olabilecek bir hayal yetisi hissettirmiyordu iç dünyası ona. Baktı derin derin izbe odaya. Odayı kurduğu o günleri, gerçeğini sorguladı bir iç mimarmışçasına. Yarım kalanlar aklındaydı, doldurmasına izin vermiyordu. İnancı somut olamıyordu. 'Kendine inançsızlık denilemez.' diye bağıran paranoyasını susturduğu anda, kafasını annesinin gençlik fotoğrafına çevirdi. Annesinin ona olan inançlarını bir bir hatırladı. Gülemedi. Sonra annesinin o fotoğrafına yeltendi. Aldı fotoğrafı eline. Fotoğrafa bakıp gözünden bir damla yaş aktı. Fotoğrafı ters çevirdi. O ani çevirme öldürmeye çalışsa da düşünü, hiçbir işe yaramadı. Az önce aldığı o üç derin nefesin, onunla alıp veremediği neydi ki sanki. Ölü adamın sandığını koydu ütopik odasına, yaşam alanına. Göz kapaklarının en ucundan en altına olan o kirpiklerin birleşmesi o ütopyaya gidebilmek için yetiyordu. Ölü adam kadar uzak, bir o kadar da yakın olan sandığa baktı. Gözlerini kapattı. Gitmek istediği yerden baktı sandığa. Onu, bu kurmaca odadan kurtaracak bir sandık olarak ummak istedi. O, bir an gerçekten gitmek istedi. Belki bir sihirli lamba belki bir uçan halı... Sandık yaşatmalıydı onu. Dönüp dönüp deneye yanıldığı gerçeği bir çelme çaktı kalemine. Ağlama sesiydi içini kazıyan, kalemine çelme çakan. O kurmaya çalıştığı ütopya da söndü, köşede dikiş masasının üstünde duran mumda.

Oturmuştu çoktan yerine mumunu yakıp. Soğuğu, iliklerine kadar hissettirtmiyordu soba. Kış filmlerde ki gibi mutluluk vermezdi insana. Bunu paranoyası değil, bu sabah yolu temizlemek zorunda kaldığı kar kütleleri söyletiyordu. Sonbahar bitmeden böylesi alışkanlıkları vardı artık okula gitmek yerine. Donuk mandalina kabuklarının, sobanın üstünden yayılan o kokusu ona hoş gelmiyordu. Karamsarlığa o kadar uzak metrelerce beyazı görmek kömürlüğe kadardı. Işığın patlamasıyla, o uzun uzadıya tarlaların battaniyesi olan karlara kaptırdığında gözlerini, kendini kömürlüğe atma sureti, anlık odunu da kömürü de beyaz gösteriyordu. Evet, kesinlikle beyaz görüyordu. Bu kesinlikle paranoyası değildi. Gerçeğiydi, eksi yirmi üç derece cabası hiç değildi ona. Tam anlamıyla gerçeği, bir takımda illüzyonu. Kar, en sıcak odun parçasından daha beter yakar. Netleyene kadar gözlerini, fark edene kadar da tenini. Tahmin eder miydi ki, bu yaz sıcağında kömürlüğe odunları taşıdığında teni yanarken, yine aynı kışın ayazını da burada geçireceğini. Etmezdi. Teninin bir kez daha kar yanığıyla karşılaşacağını da aklının

ucundan bile geçirmezdi. Bu bulanıklık, evi ısıtmak için soğuğa çıkan, uykuyla uyanıklıkta hele, ölü adamın yaptıklarından da ağır geliyor, titretiyordu. Ölü adamı, yaptıklarının tekrar gibi gelmesiyle her geçen gün daha da suçluyordu. Ölü adam, onun yoluna hep kar koymuştu.

İç hesaplaşmaları onu biraz terlettiği sırada, tencerede kaynayan suyun taşmakta olan o rahatsız edici sesiyle, hesaplaşmayı bir kenara bırakmak zorunda kalıp biberona yöneldi. Ağlama sesini bir kere daha duydu. Hayallerinin olduğu masadan kalkmak zorunda kaldı. Hele zaten o sandıktan çoktan gitmişti. Tencereden elleri yanma korkusu olmaksızın aldı bebek için hazırladığı biberonu. Eli yandı hafiften ama o acı yüzüne vurmadı. Aldırmadı. Aldıramazdı. Kardeşi açtı çünkü. Tencereyi, pencerenin yanına koydu. Biberonda ki mamanın sıcaklığını tarttı diliyle, ardından tadına da baktı fakat kıvamına bir anlam yüklemedi. Verilen ölçüye göre yapıyordu. Bebek için fazlasıyla kaynatmış olduğunu fark etti. Hayalleri de, tencere de ki suda fazlasıyla kaynamış oldu sonuçta. Ama yine, ama fazlasıyla.

Bebeği doyurdu, sonra uyuttu. Sıra kendisiyle ölü adama gelmişti. Havucu da rendeledikten sonra salatasını tamamlamış kendi küçük sofrasını kurmuştu. Aklı rendeye ve havuca gitti. Ölü adamı rendelemeyi düşündü paranoyası. Ardından onun ölümü rendeyle olabilecek bir özele sahip olamazdı diye düşündü paranoyası. Basit olmalıdır diye yineledi. Bu evde iki sanık fazlaydı. Sonra kendisi bir lokma bile yiyemeden, ölü adamı doyurmaya gitti. Ölü adam artık onun sesini hiç duymuyordu. Ölü adam yatalaktı bunu biliyordu. Bunun farkındaydı. Annesini o kazada öldürdüğünün farkındaydı. Her şeye rağmen ona hiç konuşmama kararını yemeği yedirirken, paranoyasıyla girdiği diyaloglardan çıkamadığı her an fark ediyordu. Sandığı düşündü. Yastığı düşündü. Kaçmak istedi lokma alamadığı sofrasından, o küçük köhne evden. Yemeği yedirdikten sonra yastığa tekrar baktı. Ölü adama gösterdi. Onunla, hastaneden sonra ilk defa konuşma kararını verdi yastığa bakarken. Yastığı aldı, karyoladan. Boğacakmış sandığında paranoyası, o gerçeğe döndü. Gerçek dedi ki;

"-Bir gün seni, bununla öldüreceğim."

Sofrasını toplayamadı. Bulaşıkları yıkayamadı. Mandalina kabukları sobanın üstünde yavaş yavaş yanmaya devam etti gençliği gibi. Yemeğini hazırladığı o küçük sofraya oturamadı. Mumu söndürdü, ütopyasına gitti. Gitti de hiç gelmek istemedi. Bebek ağladı. O bu sefer duyamadı. Ölü adamın gözünden yaş aktı. O bu sefer göz yaşını silemedi. Kapıyı açtı, karlarına yandığı o soğukta titreyerek hayallerine gitti.

Çizim: Aref Niazi

Yalan – Berk Can Konuş

Herkes kendi yalanının sahte huzurunda
Herkes kadim ve sırdaş dostluk uçurumunda
Şimdi benim düşündüğümse çok uzak bir evren
Aşktan da akrabalıktan da sıyrılmış
Birkaç damla saf gözyaşım
Burun çekişlerim ay ışığında
İntiharlardan vazgeçişlerim
Saldırışlarım hiçten inşa alegorik bir duvara

Yapma ama olmaz ki böyle sen hangi yakınımda çalan bir ezgisin
Duyamıyorum ses tellerinin çam kokusunda titreyişlerini
Baba yok öyle biri evrenimde
Kan hisleri taşımaz kendimden biliyorum
Umudu kesmişim yeryüzünden
Yavaş yavaşta hak veriyorum
Köylüleri öldürmeliyiz e
Her gün şükrediyorum tanrı dediğinize
O gün de ölmeyi unuttuğum için

Soğuk tut bedenini benden doğru olan bu
Seni de sürerim yoksa hızla ilerlediğim kara deliğe
Laedri şarkıların melodisine salıyorum kalp atışlarımı
Hüznüm sıra sıra akan bulutların gölgesinde yolcu
Yollasan acemden kutuplara sığmaz
Asırlardır susmuş sanki ellerim
Köprüsüne yandığım sıratı öyle mahzun karşımda
Ummuyorum artık hani hiçbir şey
Olacaksa bir gram huzur evrenimde benim sayemde olsun
Değil sahtelikle
Ve sen iki gözümün çiçeği salınma öyle
Çünkü ben bilirim ihanetini bedenin
Alkışını yılışık ruhlu insanilerin

Kokunu görüyorum geceleyin gökyüzünde
Yıldızlarla oynaşmış ya gözlerin hani
İşte oradan biliyorum
Ömrümün başından beri ruhum üşüyor diyorum
Ellerim bıktı artık –mış gibi yapmaklardan
-mesine bağlı kalmaklardan, -sız olamamaktan
Nefes alamamaktan, ağlayamamaktan, soramamaktan
Şüphe beni yer yer çürütürken
Hayallerim yavaş yavaş gelecek hızlı bi biçimde gerçek oluyor
Ama bir vakit yok ettiğimi sandıklarım

Çizim:
İlayda Yiğit

Cam Kırığı – Deniz Özüyaman

Şişede durmayan kadehlerde bıraktım tüm mahcubiyetini
Kim bilir küstah bir çocuk belki
Belki de sevgisine karşılık bulamamış bir avare
Her ne kadar ismi geçmese de
Sonu üç nokta ile biten öykülerde,
Miras bıraktığı tek bir gülüş kalmış tozlu raflarda
unutulmuş bir romanın içinde duran..
Tek bir gülüşü ömre değermiş
Uğruna cam kırığı kesikler bırakmış yüreğinde
halen izleri duran.
Saklı kalmış diyorlar ismi,
Bir kadının cesedi koynunda..

Özgürlüğe Uzanan Avlular: Ulucanlar – Ebru Bektaşoğlu

Duvarda şöyle yazıyordu:
"Yüreğinde yeşil bir dal saklarsan, şarkı söylemeye bir kuş gelecektir."
Umuda kurulan en ferah cümle. Kimi zaman binaların arasında sıkışıp kalan ruhumuzu, kolundan tuttuğu gibi bir deniz kenarına bırakan kelimeler… Bir göktü; bakacağımız, bir daldı; tutunacağımız. Yüzümüze çarpan bir ayazdı belki de gerçek. Bir güvercindi uçan, parmaklıkların arasından.
İlk adı Cebeci Tevkifhanesi olan Ulucanlar Cezaevi, 1925 ve 2006 yılları arasında Ankara'nın Altındağ ilçesinin Ulucanlar semtinde yer alan bir cezaevi. Duvarların soğukluğu, zindanların karanlığı korkutmasın sizi. İçinde sıcacık bir ümidi büyütenlerin inancı kaplasın gövdenizi.
Düşünceleri ve yazdıklarıyla birbirine benzemeyen nice kalemleri bir araya getirendi Ulucanlar. Nazım Hikmet'ten Necip Fazıl Kısakürek'e, Yılmaz Güney'den Ahmed Arif'e, Hasan Hüseyin Korkmazgil'den Fakir Baykurt'a, pek çok şair ve yazar Ulucanlar'dan geçti.

Ahmed Arif'in; yeleği, kasketi, ayakkabısı, dolma kalemi ve mendili.

"Dayan kitap ile
Dayan iş ile
Tırnak ile, diş ile
Umut ile, sevda ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni."

Fakir Baykurt'un; cezaevinde kullandığı sazı, gözlüğü, tesbihi, daktilosu, delgeci, saati ve gömleği.

"Yoruldum, çok yoruldum.
Biraz değil çok yoruldum o şehirde.
Çokları çok aldı yaşamda benden.
Kimine emeğimi,
Kimine zamanımı vermekten yoruldum."

Şair ve yazarların eşyalarının yanı sıra, hepimize öğüt niteliği taşıyan; ''Taş taşı ama laf taşıma'', ''Özgürlüğünü kaybettin onurunu kaybetme'' yazılarına ve resimlere rastlıyorum duvarlarda. Koğuşlarda; demir ranzalar, masa ve sandalyeler, dolaplar, bir soba ve sobanın üzerinde kulpuna havlu sarılmış bir güğüm ve bal mumu heykeller karşılıyor beni.
Bir yanda çayını yudumlamış, özgürlüğü düşleyen, diğer yanda sazın tellerine vuran, kitap okuyan mahkûm.

ve Fedi marka 35 mm'lik sinema makinası

1935 senesinde İtalya'nın Milano Şehri'nde imal edilmiş olan makinanın alametifarikası ıstavrozdur. Ulucanlar Cezaevi'nde uzun yıllar kullanılmış olan sinema makinası, mahkûmların belirli zamanlarda film ve eğitici programlar izlemeleri amacıyla kullanılmıştır.

Kulağımda Edip Akbayram - Aldırma Gönül, ölümsüzleştirdiğim birkaç fotoğraf ve aklımda bir söz kaldı Ulucanlar'dan geriye:
''Bir ağaç dalı bile dövüşür. Bir pencere bile yeter, bilemeye direncini.''

Beni Yavaşça Öldürüyor – Fatih Yamantepe

Kapıyı tedirginlikle açtı. Alışageldiğim gıcırtıları duyar duymaz gözlerimi açık pencereden alıp üzerine sabitledim. Gözlerim üzerinde bir süre topuklu ayakkabılarının eskimiş tahta zeminde çıkardıkları sesi dinledim. İlk defa topuklu ayakkabı giyen bir kadına göre gayet güzel yürüyordu. Bulunduğum masaya gelmesi tam yirmi adım sürmüştü. O yirmi saniyede ikimizin de vücut fonksiyonları standardın üzerinde çalışıyordu. Bunu ikimiz de fark etmiştik ve göstermemeye çalışıyorduk. Güçlü kadın kimliğinden taviz vermeden dimdik yürüyordu. Topuk sesleri giderek şiddetlendi. Kendini karşımda duran kırmızı antika koltuğa bıraktı. Dalgalı siyah bir etek giymişti ve eteğinin siyahı koltuğun kırmızısıyla bir bütün oluşturuyordu. Zihnimde duran puzzle'ı tamamlamıştı sanki. Siyah bir adam olarak hep kırmızı kadınlar tanımıştım. Yaklaşık bir dakika bana bakmaktan kaçındı. İzlediği tek şey dışarıda akan kalabalıktı. Bir ara gözü tam önümde duran yarısına kadar dolu kül tablasına ilişti. Ona sigarayı bırakacağım konusunda söz vermiştim. Kalp ritmim giderek düzensizleşiyordu. Karşımda oturdukça zaman akıyor ve zaman aktıkça kendimi tüm olgulardan soyutlama aşamasına gelmiştim. Sadece bana özel bir konçerto izliyordum. Garsondan bir bardak su istedi. Suyundan bir yudum aldı ve gözlerini bana çevirdi. Makyaj yapmamıştı. Gözlerindeki hayal kırıklığını kim olsa görebilirdi. Gelmeden önce ağlamaya çalışmış ama ağlamamıştı. Bana sakladığı gözyaşları bir anda tenine değdi. O anda tenine değen sıvının sıcaklığını vücudumda hissettim. Her şeyi bir anda lavlar sarmıştı. Bir erkeğe verilebilecek en büyük ve en acı verici cezayı vermişti bana. İçeride Frank Sinatra-Killing Me Softly çalıyordu. Beni yavaşça öldürüyor. Dudaklarına kadar sarkan gözyaşlarını masanın üzerinde duran peçeteyle sildi. Bir başkaldırı sergilercesine son kez beni baştan ayağa süzdü. Masadan kalktı ve bu sefer geldiği yolu on beş adımda yürüdü. Yankılanan topuk sesleri benimle ilgili son hatıranın çabuk unutulmayacağını anımsatıyordu. Giderken bilinçaltıma beton dökmüş öyle gitmişti. Hissizliğimi vestiyerden aldım ve akan kalabalığa bıraktım.

Bir Divan Şiiri Kadar Başlıksız Bir Nesir. – Fatma Karaburun

Zemin kattan çatıya dek uzanan üzüm salkımlarının olduğu bir bahçede oturmuş, bu hayatın nereye gittiğini düşünüyordu. Ancak saatler, aylar, hatta yıllar sürecek olan bu düşünce savaşının ortasında, kendini bitap hissetmekten başka varabildiği bir sonuç olmayacaktı. Çünkü asıl soru, hayatın nereye gittiği değil, nereden geldiği idi.

Üzüm salkımlarının kökünün, şu toprağın altındaki yüzlerce karıştan hangi yana ait olduğunu bile bilmiyorken, kendini ait hissedeceği bir yer sahiden var mıydı ki?

Ömrü, hep ait olduğu ya da olması gereken yeri arayarak ve düşleyerek geçmişti, oysa ulaşabildiği sadece ve sadece yalnızlığıydı. Çünkü aslında topraktan değil de, yalnızlıktan geliyor gibiydi ve yalnızlığa gidiyor.

Oysa, okuduğu kitaplardan başka, dikili bir ağacı bile yoktu. Bu hiçlik içerisinde günden güne ölüyor, ölüyor ve ölüyordu. Bir gün gelecek, nefes bile alamayacak kadar ölü olacaktı. Ve o gün geldiğinde, kim bilir belki de çatıya dek uzanan asmaların arasında son nefesini alıyor ve veriyor olurdu. Belki bir an için, nerede başladığını asla öğrenemediği yolun, nerede bittiğini görmüş olurdu. Ancak bizler, yolumuz itene kadar yol bitmeyecekmiş gibi yaşamaya ve bu belirsizlikte kaybolmaya devam edeceğiz.

Veda Sahneleri Beni Hep Tutar – Gizem Şimşek

"Söylenebilecek ne var ki artık aramızda? Ne söyleyebiliriz kirletildikten sonra son temiz mabedimiz? Seninkini bilmem ama benim mabedimde çamurlu ayak izleri var artık; yoruldum sürekli temizleyip durmaktan. Kullanılıp bir kenara atılmış mendillerle dolu bu dünyayı zaten kirletiyorsun alabildiğine; bir de benim mabedimi istila etmen niye? Ne hayallerle kapadığım gözlerimi neden hep korkarak ağlayarak açıyorum her sabah dünyaya? Mabedimi kirlettiğin yetmedi mi, şimdi de tertemiz hayal dünyama mı göz diktin? Sen hiç uykunda kirletiliyor musun peki, tüm gece yorganla savaşıp yastığını gözyaşlarınla ıslatıyor musun? Korunmak için taktığın maskeni gerçek sen sandığın oldu mu? Ben maskemim artık... Çıkaracak an'ım olmuyor düşlerimde bile... Dünyamı kirlettiğin yetmedi mi?"

Aşk dünyada aslında çok sıkça karşılaştığımız ama kitaplarda anlatılanla uyuşmadığı için sırt çevirdiğimiz tek şeydi ve ben sırt çevirmeye hazırlanıyordum sana bunları söylerken. Hazır değildim henüz sensizliğe ama hazır olmalıydım, belki de bu veda sahnesinde karşılaşıp birer rol almamızın tek sebebi buydu.

Sokaklara yayılan buram buram kokun rüzgarla tenime bir damga gibi kazınırken sana veda etmeye çalışıyordum çocuksu bir tavırla. Daha kendi kalbime söz geçiremezken bir de senin kalbine unut emri vermeye çalışmak umarsızca, ne zor.

Dudaklarına son kez dokunurken o anın hiç bitmemesini dilemek, gerçekleşmeyeceğini bilerek dilek hakkını kullanmak lambadaki cine. Gözlerine bakınca yokolurken unutmayı dilemek, o derinliklerden çıkamazken nasıl unutacağını ise bilememek. İşte böyle bir vedaydı sana, bana, BİZE verdiğim. İçinde fırtınalar koparan bir aşka sırt dönmeyi beceremeyeceğini bilerek en azından denemekti benimkisi.

İnsanlar İstanbul deyince boğazıyla, Taksim'iyle, deniz kıyısındaki martılarıyla canlandırırlar bu senle dopdolu kenti gözlerinde. Ben de boğaz kelimesini duyunca dudaklarımdaki hafif kımıldanmayla _acı bir gülümseme olsa gerek_ seni anımsıyorum. Rüzgarda kokun, içimde aşkın, denizde dudakların, boğazda sarılışın. Ve veda ederkenki havanın soğukluğu. Acaba hava gerçekten soğuk muydu, yoksa bedenim sensizliğe tepki mi veriyordu?

Sana söyleyemedim hiç; aşk portakal suyu tadındaki şeftali suyu değildi aslında. O sadece suydu; ne tat almak istediysen o tadı aldığın özel bir sıvıydı ve ben şeftali tadı almıştım o portakal suyunda. Sen bunu bir türlü çözemedin oysa. Ve sanırım veda sahnesi beni bu sebeple tuttu. Dünya hep tutardı beni zaten, inmek istediğimde hiç inemezdim. Ve beni ilk kez bu veda sahnesi çok tuttu, durdurmaya gücüm yoktu.

Sabırsızlıkla izlemeyi beklediğimiz yakamozlardı mutluluk, tadını çıkarmaya başladığımızda araya bulutlar girerdi ve karanlık çökerdi hüzünlü yüzlerimize. Anaforlar oluşurdu beynimde o anlarda. Tek sahip olduğum gemi zifiri karanlıklarda... Geçmişin gölgeleriydi etrafı saran o kara bulut. Geçmişin gölgeleri ile yaşamayı hiç sevemedim ben; oysa onlar hiç yakamı bırakmadılar. Korkunç hayaletler gibi gölgelerin arasında beklerlerdi karanlık basana dek ve nefes nefese uyandırırlardı beni her mutlulukta. Belki de mutluluğu kaçırmıştım yanlış durakta beklerken ve yanlış otobüse binmiştim kayboluvermiştim bir anda gözlerinin o kimsenin farkedemediği derinliklerinde. Belki de yanlış zamanda çıkmıştım yola ya da yanlış yöne sürüklendim nehrin akıntıları arasında. Neyse kimin umrunda! Sonuçta oradaydım, o veda sahnesinde ve veda sahneleri beni hep tutar.
Mutsuzluktu beni haykırışlarıyla çağıran karanlıklara. Sevgimdi belki de seni boğan; arasıra beni bile öylesine korkutuyor ki sana olan sevgim. Bitmesi gerektiğine karar vermenin zorluğu yüklendi o çelimsiz omuzlarımıza ve dönüp arkamı çekip gittim ardıma dahi bakmadan o zifiri karanlıkta; ki ben karanlıktan çok korkarım bilirsin...
Ayrıldık; sensizliğim ve sevgim meydan savaşına tutuştular yüreğimde bir yerlerde. Sensizliğin yalnızlığında boğulmaya başladığımda, bir volkan gibi patladı İstanbul. Zaman durdu, arabalar durdu, ışıklar sönüverdi, zifiri karanlık oldu tüm şehir; üzerine bir kara bulut çöreklenmişçesine. Koca şehirde ses yoktu, acımı haykırırcasına sessizlik çınlamaya başladı sokaklar. Yeryüzüne inip İstanbul'u sarıp sarmalamış olan sis, onu beceriksizce kurulmuş bir korku filmi setine çevirmişti ve üstüne elektriklerin de kesilmesi geceyi karşı konulmaz bir sessizliğe boğmuştu. Elektrik kesintisi mi insan gürültüsünü kesmişti, yoksa her gece bu saatlerde tüm sesler kesiliyor muydu şehrimde? Öyle bir vedaydı bizimkisi. Öyle derin, öyle büyüktü ve beni tuttu; bilirsin veda sahneleri beni hep tutar.
İstanbul'da deprem oluyordu ve ben gözyaşlarıma seni anlatıyordum boş yere; seni tanımasalar akıyor olurlar mıydı sanki? Tam bu sırada gökyüzü ağlamaya başladı işte; o an seni iyice düşünmeye başladım_ ki hiç aklımdan çıkmıyordun zaten_yağmurda kalmış mıydın acaba? Seni de ıslatıyor muydu şu an? Sen yağmurdan nefret edersin kelebeklerin kanatlarını ıslattığı için, eminim küfürler savuruyorsundur üzerine düşüyorlarsa o damlacıklara. Ama bilmiyorsun gökyüzü benimle ağlıyor kendi yalnızlığına; benim gibi yalnız başına ağlamak ona da koyuyor. Veda sahneleri gökyüzünü de tutuyor...
İstanbul'un üzerime gelişinden kaçmak için kanter içinde odama sığındım. Bu sefer resimlerinle süslü duvarlar üzerime gelmeye başladı; bu istiladan kaçış yoktu. Zor olan senden ayrılmak mıydı yoksa beni istila eden herşeyden kaçmak mıydı, anlayamıyordum. İstila biter mi diyerek sesine sığınmak istedim birden, telefona sarıldım bir ümitle. Telefonun ulaşılamayan tek şeydi İstanbul istilasında. Saklanabileceğim korunabileceğim senden başka kimsem yoktu ama sana da sığınamıyordum bu kaosta.

Okuyup etkisinde kalmış olduğum bir romandı bizim aşkımız, yani ben öyle düşünüyorum artık. Yeni bir kitabın kapağını açtığımda etkisi yavaş yavaş azalmaya başlıyordu. Etkisinden kurtulmak için mi hemen yeni bir kitabı elime almıştım, yoksa kitabın değeri yok muydu üzerinde düşünülecek kadar? Herhangi bir kitapmışsın gibi davranmamıştım sana, senden ayrılmamak için uzun zaman dilimlerine bölmüştüm_oysa haftada 2 kitap bitiririm ben_ Sana olması gerekenden daha fazla değer verip bağlanmıştım. Ama sen bir kutsal kitap olamayacak kadar kirliydin... Neden sana bu kadar çok bağlanmıştım? Yalnızlığımın yine harekete geçip açık denizlerde benimle mahsur kalmasından korktuğum için mi? Bir insan yalnızlıktan korktuğu için mi aşık olur olmadık insanlara? Belki de... Ve aşk bu nedenle bitmek zorundadır; paylaşılamaz bir şeyi _yalnızlığı_ paylaşmaya çalışmak, tsunamilere derme çatma bir salla meydan okumaya çalışmaktır. Sal alabora olup parçalanınca yalnızlık kucaklar insanı ve karaya vurur. Sağ olarak uyanırsın ıssız bir adada, yalnızlığınla...

Düşünmeye başladım, bu veda sahnesine bizi iten neydi diye beynimle savaşmaya başladım kalbimden sıra gelince. Saatler süren bu savaşta sonuç sıfırdı. Kokun halen burun deliklerime yayılıyordu nereden geldiğini anlayamadığım bir esintiyle. Belki de denizden sabaha karşı esen o meltemdi kokunu taşıyan ta iliklerime. Bir korku tünelinin karanlığında ne zaman karşına çıkacağını bildiğin maketlerin karşına çıkmasını beklemeye benziyordu bu kaos en çok ve biliyordum telefonumun çalacağını söylenmemiş son sözler için. Ne olacağını önceden bilmekten çok olacağını bilerek beklemek ama zamanını bilmemek koyuyordu bu denklemde. Kendimi senle toplamak için uğraştıktan sonra senden çıkarıyordum sürekli. Sensizlik korkusu ölüm korkusunu bastırırken bu veda sahnesinde rol alıyordum nedenini bilmeden. Ve bu veda sahnesi beni çok tuttu belki de bu yüzden. İşte öyle bir aşktı bizimkisi ve beni çok tuttu. Bilirsin veda sahneleri beni hep tutar.

Merhaba Doğu öncelikle yeni kitabın ''Kimdir Bu Mitat Karaman?" hayırlı olsun, bizlere kısaca bu kitabından bahseder misin?

Merhaba Gökhan. "Kimdir Bu Mitat Karaman?" beşinci kitabım oluyor. Diğer dört kitabımdan birçok açıdan farklı olmasıyla dikkat çekiyor. Bu defa doğaüstü unsurlardan tamamen arınmış, karakter odaklı, tuhaf bir polisiye hikâye mevzu bahis. Bir yandan en politik kitabım bu, darbe girişiminin ardından İstanbul'a çöken paranoya atmosferinde geçiyor olaylar. Diğer yandan en komik kitabım da olabilir çünkü Türkiye'nin içinde bulunduğu trajikomik haller kitaba mizahi olarak sıkça yansıdı.

Mitat Karaman'ın hikayesini okurken çok heyecanlandım ve aslında kendimize döndüğümüzde birçok noktada Mitat'ı görebileceğimize inanıyorum, Peki sen Mitat'ı nasıl keşfettin?

Özgüvenimi yitirdiğim durumlarda aklıma gelen bir karakterdi Mitat. Kendimizi yapayalnız, tamamen ümitsiz ve çaresiz hissettiğimiz zamanlar oluyor. O zamanlarda büründüğümüz, normalde olduğumuzdan çok farklı bir ruh hali var. Mitat için o ruh haline girdiğimizde büründüğümüz karakter diyebilirim. Mitat'ın bizden farkı ise, sürekli orada olması. Ama tabii gerçek Mitat'ı aslında kitap boyunca Mitat'la birlikte keşfediyoruz. Çünkü aslında o da sandığı gibi biri değil.

Kimdir Bu Mitat Karaman isimli kitabınızda, elbette birçok karakter var ve her biri gerçekten çok etkili, sizin bu romanda en sevdiğiniz karakter kim oldu?

Üzerinde en çok çalıştığım karakter olduğu için Mitat bir adım öne çıkıyor tabii. Mitat'ın kendine has bir karakter olduğunu düşünüyorum. Yıldız Hanım romanda en az Mitat kadar önemli bir karakter, onu da çok sevdim yazarken. Fakat bir de romanı yazarken, en başta önemsemediğim ama sonra romandaki olaylar açıldıkça içsel dünyaları da renk kazanan bazı karakterler oldu. Bu bana da sürprizdi, o yüzden onları da anmalıyım. Mesela Meryem karakteri öyle. Dilaver öyle. Bir de hayvanlarımız var, Cabbar ve Sfenks. İkisi de romana çok şey kattılar.

Kitabı okuduğum günden beri zaten fikrimi sosyal medyada çokça dile getirdim, peki genel olarak yorumlar nasıl Mitat'a?

Teşekkürler Gökhan, yorumların çok değerliydi benim için. Kitap çıkalı henüz üç hafta oldu. Yorumlar oldukça olumlu. Öne çıkan yorum kitabın sürükleyiciliği üzerine. Genelde okuyanlar, kitabı ellerinden bırakamadıklarını ve 2,5 günde okuduklarını söylüyorlar. Bu beni çok sevindiriyor. 335 sayfalık bir kitabın bu kadar hızlı okunması iyiye işaret bence. Bir de Mitat'la çok özdeşleştiklerini söylüyorlar. Bu beni en başta şaşırtmıştı, çünkü Mitat'ın çok özdeşleşilebilir bir karakter olmadığını sanıyordum. Ama şimdi buna da mutlu oluyorum. Demek ki yalnız değilmişim!

Okuyan herkesin kafasında şekillenen iki soruyu sormak istiyorum şimdide, öncelikle Mitat'ın hikâyesinin devamı gelecek mi bunu öğrenmek isteriz ve birde tabii ki bu güzel romanın sinema filmi olur mu?

Romanı bitirmeye doğru Mitat'tan kopmaya henüz hazır olmadığımı fark etmiştim. Halen daha öyle hissediyorum. Ayrıca onunla ilgili anlatamadığım bazı konular var. O yüzden en az bir Mitat romanı daha olacak diyebilirim. Film olur mu? Bence olur. Şimdiden de o yönde bazı güzel işaretler alıyorum ama ne olur bilinmez. Varolmayanlar da bir ara dizi olacaktı, sonra gümledi.

"Kimdir Bu Mitat Karaman" Can Yayınları'ndan çıkan ilk kitabınız oldu, sizin için Can Yayınları ile çalışmak nasıl bir duygu?

Can Yayınları benim genç bir yazar olarak başvurduğum ilk yayınevi. 1998 veya 1999'du. İzmir'den İstanbul'a gidip öykü dosyamı bırakmıştım. O kapıdan girip içerideki dosya yığınının üzerine kendi dosyamı bıraktığım anda yaşadığım heyecanı dün gibi hatırlıyorum. Gençken beni etkileyen kitapların birçoğu Can'dan çıkmıştı, Calvino, Buzzati, Marquez gibi yazarları hep Can'ın temiz çevirileriyle okudum. Şimdi bu yazarların kitaplarının çıktığı bir yayınevinde olmak elbette ki gurur verici.

Doğu Yücel, Mitat öncesi de çok başarılı kitaplara ve iki filmin senaryosuna da imza atmış bir isim, şöyle bir geçmişe dönseniz sizin için en etkileyici ve sizde yeri diğerlerine oranla bir tık daha önde olan çalışmanız hangisi oldu?

Bu soruyu rock / metal müzisyenleri genelde en son albümlerini söyleyerek yanıtlarlar. Benim durumumda da farklı değil. Son iki senem Mitat'la geçti. Bugüne kadarki tüm yazarlık tecrübelerimin yansıdığı roman bu olduğu için "Kimdir Bu Mitat Karaman?" bence bir adım öne çıkıyor. . Bu roman yazar olarak da ilerleme

kat ettiğim bir roman oldu bence. Bugüne kadar daha çok bilimkurgu, fantastik edebiyat, büyülü gerçekçilik, ya da benim Alacakaranlık Kuşağı tarzı diye adlandırdığım tarzda öyküler, romanlar yazmıştım. Bunların dışında bir romana imza atmak ama diğer yandan bugüne kadar okurlarımın alışık olduğu trüklere de yer vermek altından kalkılması zor bir görevdi. Bu görevi başarıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum.

Bu arada Headbang geri döndü sizde mükemmel bir Iron Maiden yazısıyla yerinizi aldınız, bu konuda neler söylemek istersiniz?

Headbang'in yayını yayıncı kuruluş tarafından durdurulduğundan beri dergiyi nasıl canlandırabiliriz diye düşündük durduk ve sonunda bence mükemmel bir formül bulduk. Dergi ile kitap arasında bir formattayız şimdi. Her yaptığımız işte kalıcılığı hedefleyen bir ekip olduğumuz için bu bizim için en doğru çözümdü. Gereksiz posterlerden kurtulduk, dolu dolu 170 sayfalık arşivlik bir kitap-dergi yaptık. Umarım yıllarca okunur, saklanır ve biz de devamını getirme şansı buluruz.

Son zamanlarda takip ettiğiniz ve mutlaka okumalısınız dediğiniz ve önereceğiniz yazarlar mutlaka vardır ve bizimle paylaşır mısınız?

Maalesef, ben hâlâ gençken beni etkileyen yazarlardan etkileniyorum. Lovecraft, Poe, Stephen King, Chesterton, Bret Easton Ellis, Boris Vian gibi. En son Murakami'ye sarmıştım ama onun da her kitabında o kadar iyi olmadığını fark ettim.

Kimdir Bu Mitat Karaman'ın bir filmi çekilse ve size göre soundtrack çalışmasında hangi şarkılar yer alır?

Kitapta sık sık geçtiği için Türk Sanat Müziği klasiği 'Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar' kesin. Ama ben asıl bu şarkının bir heavy metal versiyonu olsa efsane olur diyorum. Bunun dışında Objektif'in 'Çocuk' parçası, içinde geçen "Üremeyin ulan!" yakarışıyla aslında kitabın mesajlarından birini ya da tartıştığı bir konuyu mükemmel özetliyor diye düşünüyorum. Kramp'ın 'Lan Ne Oldu Derken' kitaptaki darbe girişimi sonrasını iyi anlatan bir parça. Bunun dışında Mitat'ın kafasını iyi yansıtan diğer parçalar Radical Noise – 'Bazen' ve Bruce Dickinson – 'Man of Sorrows'. Bu şarkılar ve başka diğer şarkıların olduğu bir playlist'i Spotify'dan dinleyebilir okurlarınız. Arama hanesine "Kimdir Bu Mitat Karaman" yazmaları yeterli.

Gerek edebiyat gerekse müzik üzerine oldukça güzel fanzinlere sahibiz, Yer

altı dünyası oldukça hareketli, bu konuda görüşleriniz neler?

Yer altı her güzel şeyin başladığı yerdir. Doğrudan görünür olan, kendini daha ilk eserde ana akımda gösteren yazarlar / müzik grupları hep bende bir şüphe uyandırmıştır. Bir ülkenin yeraltı dünyası ne kadar aktifse oradaki müzik kültürü de o kadar sağlamdır. Çünkü ana akım piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenir, rüzgarın estiği yöne doğru gider. Bir gün ana akımda hiç metal grubu kalmadığında herkes yeraltına dönecek. Edebiyatta da farklı değil. İlk öykülerimi 30-40 tane basılan üniversite fanzinlerinde yayınlatan biri olarak o mücadelenin değerini çok iyi biliyorum.

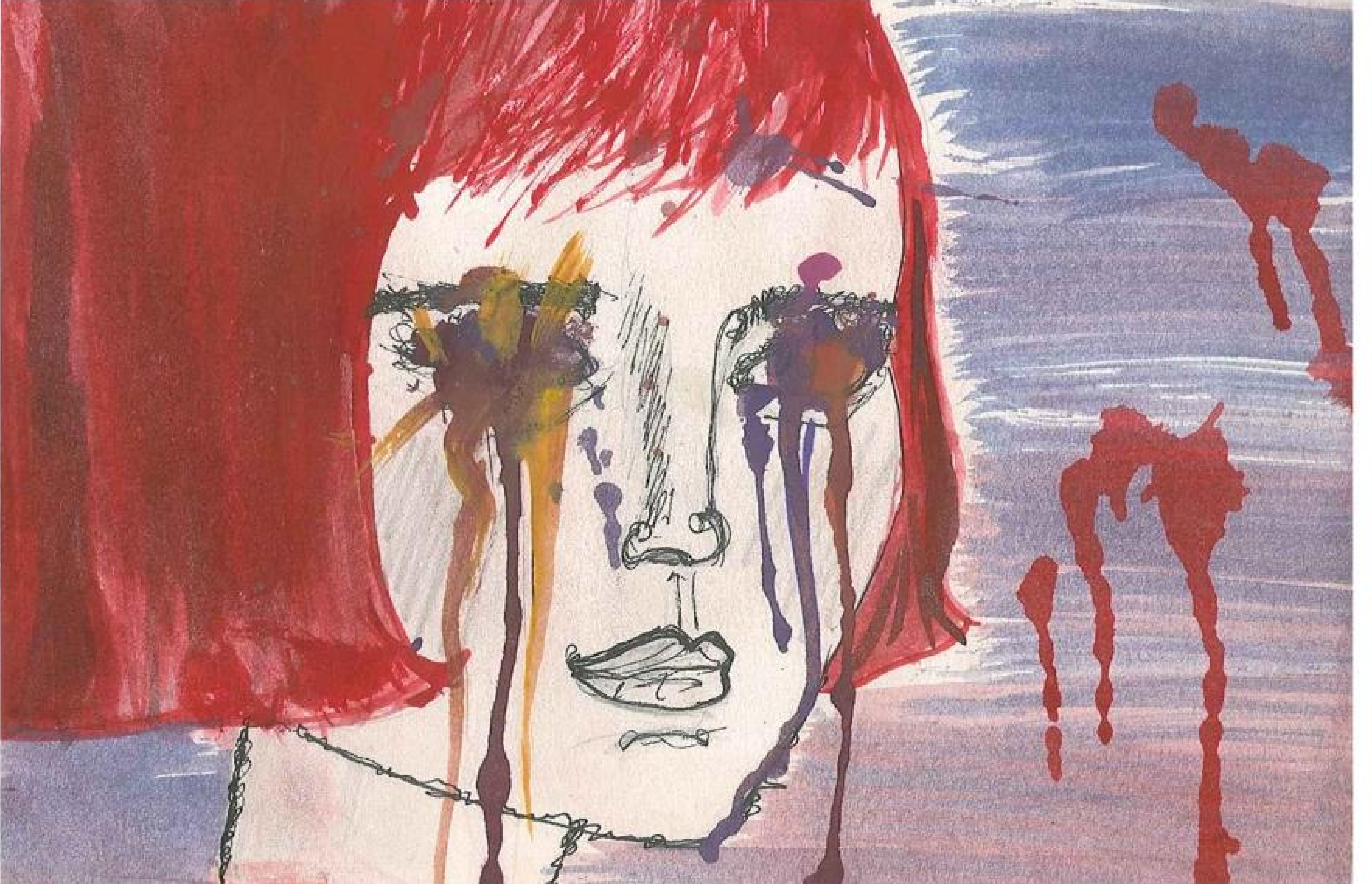
Sorularımızı cevapladığınız için size çok teşekkür ediyoruz. Son olarak Larva Fanzin okurlarına neler söylemek istersiniz?

Türkiye'nin bir kültür sanat hareketine ihtiyacı var. Edebiyat, müzik, resim, tiyatro, mizah... Bunlar bu ülkenin aydınlık gençlerinin, bireylerinin halen daha güçlü olduğu, otoritenin yapamadığı, taklit edemediği nadir anlatım biçimleri. O yüzden bu gücümüzün farkında olmalı ve bu konuda sağlam adımlar atarak üretimlerimizi arttırmamız gerekiyor. Tek bir şarkı, tek bir kitap bu ülkede birçok şeyi değiştirebilir. Herkese sevgiler, selamlar.

Döngü – Görkem Sarışen

Çark döndü,
alev aldı çakmak.
Sigara ateşlendi ve bir yudum alındı,
alkollü arpa suyundan.
Soğuk, ciğere işlendi.
Sırt, sıvazlandı babadan.
Gülüşmeler arttı,
bozuldu sessizlik.
Kül döküldü kıyafetlere, rüzgar süpürdü.
Kader çoktan yazıldı
fakat imla hataları yaptı tanrı
günahkâr oldu insan, taşlandı kadın
asıldı adam
evlendirildi çocuk..
Unutuldu olanlar, unutulanların başına gelene kadar.

Çizim: Nurcihan Güneş

Koku'nun Hatırlattıkları – Hakkı Bayar

Aklıma gelen koku tarif edilemez bir hal aldı yine ama koku kendisi hariç her şeyi anlatıyor. Kapa gözlerini kokla; nefes alıp verirken göğsünün yükselmesini, adım attığında çıkan topuk sesini, dizlerinin kıvrılınca aldığı hali, sesinin tonunu ve hatta adını...
Terlediğinde; kulağının altından, çenene uzanan kısmın altı, boynunun en ince yeri, uykuluysan ve burnumu yaklaştırabiliyorsam: En başından, henüz gitmediğin en sonuna kadar anlatıyordu seni bana.
İçinde bulunduğum karanlık müthiş; soğukken, sıcakken... Karanlık milyonlarca yıllık gelenek: Korkusu da, özgürlüğü de... Karanlığın özgürlüğü ve kokun senin... Tanrım diyorum bazen, kendimi biraz daha kaptırırsam bu gece bu kokuyla gerçekten şair olabilirim.
Zamanla unutulabilir; ama koku bir hatırlatıcı gibi karanlık daha da netleştiriyor seni...
Zaman ne yazık ki kontrol edemiyor insanı, cezalandırıyor ancak... Geçerek, yaşlandırarak, kendini en güçsüz hissettiğin anda sana güç verecek insanlardan ayırarak seni. Zaman insanın o anlarını biliyor.
Sen? Sen de biliyordun. Biliyordun ki aynı anda iki işi yapamam ben. Üzülürken çare bulamam buna, kanarken pansuman yapamam, pansuman yaparken kanayamam. Senden ayrıysam araya başka beden sokamam. Ayrı olduğumu düşünürken, sen yüzlercesiyle de unutmaya çalışsan, ben aynı parfümü kullanan bir kadın geçtiğinde yanımdan, hatırlarım. Hatırlarsam unutamam.
Fillere üzülürken düşünemem kendimi. Çok iyi biliyorsun ben yapamam aynı anda iki işi. Üzgünken şiir yazarım ancak. Şiir iş değil bunu da biliyorsun. Senin şiir dediğine ben verdiğin acılar derim ancak. Gitmeseydin eğer; fillerin yalnız başlarına ölmelerine çare bulabilirdim. Filleri kalabalıklarla uğurlatabilirdim yok oluşlarına. Bunu bir seremoniye çevirebilirdim. Ölüme bile bir çare bulabilirdim. Ölümü yendiğinde niye sevsin ki bir beden bir başkasınınkini? Aşk neslini devam ettirme isteğinden gelen, genetik bir çekimdir biliyorsun.
Gitmeseydin sonsuz yaşamı bulabilir, böylece ikimizi de bu aşktan kurtarabilirdim.
Gergedanların boynuzları dahi kesilmezdi gitmeseydin. Güçlü olmaya çalışmaz, yemek yemezdik. Bunu da başarabilirdim. Sen yanımda olunca ben yaşamaya çalışmaz yaşam dışı her şeyle uğraşabilirdim sen yaşayabileceğin için. Ama gittin şimdi iki işi aynı anda yapamayan ben yaşarken, hiçbir şeye yetiremiyorum zamanı. Üzgünken, üzülmekten başka bir şey yapamıyorum ben. Şiir yazıyorum bak! İnsan en güzel şiirini canı en çok yandığında yazıyor. Bana güzel şiir yazdırma artık! Çünkü mutluyken yazamıyorum ben; yalvarırım canımı yakma artık!

Çünkü aynı anda iki işi yapamıyorum. Canım yanarken ağlayamam bile ben!
....
Seninle aynı kokuyu kullanan kadın arkamdan yürüyerek yetişip bana, geçerken yanımdan; potaya smaç vururcasına hatırlatıp seni beynime, neyse... Yere doğru bakakaldım, ağlarken yürüyemem. Bir kaldırım taşı, kenarı hafif aşınmış, diğerinden daha açık renkte... Kaldırım taşına bakarak zamanımı harcayamazdım. Ağlarken yürüyemezdim. Bıraktım ikisinden birini. Yürümeye devam ettim.
Saat gece 01.15, Kokunun bana verdikleri bu gece... İki işi aynı anda yapamam bilirsin. Seni düşünürken uyuyamam ki şimdi ben!

Leda Atomica (Salvador Dali) Tablosu Üzerine İnceleme – İlayda Yiğit

1949 yılında Salvador Dali tarafından yapılmıştır. Tuval üzerine yağlı boya olan tablo ustaca boyanmıştır. Figueres Şahlonya İspanya Dali Tiyatrosu ve Müzesi'n-de sergileniyor. Bu tabloda Dali'ye Yunan mitolojisinden Leda efsanesi ilham kaynağı oluyor. Zeus düğün gecesinde Leda'ya tecavüz etmek için bir kuğuya dönüşüyor. Bu ilginç mitolojik hikâye sanat tarihi boyunca birçok kez ünlü ressamın ilgisini çekmiştir. Eserin ana figürü Leda birçok eserinde olduğu gibi ressamın eşi Gala'dır. Eserde Atom teorisinden etkilenen ressam resimdeki hiçbir nesneyi birbiri ile temas ettirmiyor. Dali'nin Port Lligat Madonnası (1952) eserinde de havada askıda kalma durumu görülür.

Eserde kuğu dışındaki tüm nesnelerin gölgesi vardır. Sizce bunun nedeni ne olabilir, bence araştırma yapmak için iyi bir soru.

Çizim: Ivailo Tsvetkov

Fotoğraflar: Mehtap Suiçmez
Şiir: İsmet Özel / Üç Frenk Havası

"Şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
kaypak ilgilerin insanı, zarif ihanetlerin..."

"Şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
bozuk paraların insanı, sivicelerin..."

"Şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
pahalı zevklerin insanı, ucuz cesaretlerin..."

Piçin Yılı – Ozan Baygın

Sanrıyla-gerçeklik arasında, yakınken gerçeğe daha
o ilk inen sözün etkisiyle daldım uykuya ve
sonrasında mağaramı örümcekler korudu

bekledim tokadımı
sesinden sır vermeyen plasentalı
ebesiz peygamberler eşliğinde.

sol kulağımı kemiren yarasa yavruları,
sol kulağımın uğuldayan yanı ve
fısıltıların yükselen desibeli ilahi bir psikozdur.

Cahit Kukul Röportajı – Uğur Hakan Hacıoğlu

Siyah Gölgeler, Yeraltı Dörtlüsü, Hardal, Meteor gruplarında müziği, kişiliği ve duruşu ile Türk Rock tarihinin duayen isimlerinden biri olma başarısını gösteren Cahit Kukul ile samimi bir röportaj gerçekleştirdik. Yakın

nin ilk single çalışması ile karşımıza çıkacak olan Kukul, yeni çalışmaları ile ilgili ilk ipuçlarını bizlerle paylaştı.

Müziğe olan ilginiz ilk olarak ne zaman ortaya çıktı?

Müziğe olan ilgim on dört yaşımdayken başladı. 1964'te İstanbul'da kurduğumuz Siyah Gölgeler grubuyla 1966 yılında Son Saat gazetesinin Caddebostan'da tertiplemiş olduğu "Türkiye Amatör Orkestralar" yarışmasında birinci olduk. Aynı yıl Edirne'de "Trakya Müzik Festivali" birincisi seçildik. İstanbul'un çeşitli semtleri de dâhil olmak üzere Edirne, Tekirdağ ve İzmir konserleri ile birlikte tüm bu yaşananlar bir Rock serüvenin başlangıcı oldu.

Siyah Gölgeler, Yeraltı Dörtlüsü, Hardal ve Meteor. Her biri ile önemli işlere imza attınız. Geriye dönüp baktığınızda dolu dolu geçen müzik hayatınızı nasıl değerlendirirsiniz?

Müzik hayatımda geriye dönüp baktığımda güzel işler yaptığımı görüyorum. Lakin yakındığım taraf kısa sürmesi ve kalıcı olamamak. Grup olabilmek zor bir iş çünkü herkes aynı idealist düzeyde olmuyor. Grup olabilmek çok fedakârlık gerektiren bir oluşum.

Ülkemizdeki Rock müziğin son durumu hakkındaki düşünceleriniz nedir?

Ülkemizde Rock müzik düşündüğüm düzeyde değil. Kabiliyetli gençlerimiz ve iyi müzik icra eden gruplarımız var. Aşk ve romantik şarkılar tamam da sonuçta Rock müzik protest bir müziktir. Dünyadaki olumsuzluklara, toplumun sorunlarına değinen, sorgulayan, yapıcı ve eleştirel yaklaşan, şiddetten uzak sevgi, barış,

dostluk, kardeşlik ve birlikteliği pekiştirecek dinamizm umut neşe ve huzur verecek yapıtlar üretilmeli. Buna tüm insanların ihtiyacı var. Aynı zamanda dünyada tanınan birçok grubumuzda neden olmasın?

Yıllar sonra solo kariyer çalışmanız olan bir single ile dönüş yapmak üzeresiniz. Uzun yıllar önemli gruplar içerisinde yer aldıktan sonra solo kariyerin ne gibi zorlukları oldu?

Müzik komplike icra edilen bir iştir. Kimse tek başına bir şey değildir. Bir müziğin sunumunda yayınlanmasında herkese düşen görevler vardır. Mühim olan aynı müzik anlayışına sahip idealist kişilerin bir araya gelmesidir. Başarıya giden yol böyle başlar. Şimdilerde Burak Eren ve Alper Gadiş arkadaşlarım müzik anlayışları, bilgi, icra ve kayıt tecrübeleri ile maddi manevi yanımdalar. Düşünce ve duygularımızı en güzel şekilde elimizden geldiğince sunmaya çalışacağız.

Single çalışmanızda iki adet şarkı var. Biri Amerikalı yazar ve şair Edgar Allen Poe´nun ünlü şiiri Annabel Lee´nin bestesi diğeri ise Marduk Geliyor isimli bir şarkı. Şarkılarınızdan bizlere bahseder misiniz? Dinleyicileri nasıl bir single bekliyor?

Annabel Lee saf, temiz ve ölümsüz bir aşkı anlatan bu güzel şiir beni yıllar öncesinden çok etkilemiştir. Gençlik yıllarımda İstanbul'da âşık olduğum güzel bir kız vardı. Birbirimizi çok seviyorduk. Fakat günün birinde ailece bir deniz ülkesine göç ettiler.(Avustralya-Marlbourne) Birbirimizi hiç unutmadık. Annabel Lee şiirini o sevgili için besteledim ve bu şarkıyı o sevgiliye ithaf ettim ve onun nezdinde tüm sevenlere. Umarım bu şarkıyı bir gün o sevgili de duyar.

Marduk Geliyor çağımızda kötülerin çoğaldığı bir dünyada yaşıyoruz. Uygarlık maskesi altında bence ilkel, kötü zihniyetlerle karşı karşıyayız. Buna karşın iyiler olduğu kadar duyarsız insanların da olduğu bir gerçek. İşte bu çarpık dünya düzeninin, insanlığın hayrına yönelmesi amacıyla, dikkat çekmek üzere Marduk Geliyor şarkısını besteledim.

Geleceğe dair yeni planlarınız var mı? Single sonrasında ne yapacaksınız?

Geleceğe dair şimdiden tasarladığım bir şey yok. Bunu single yayınladıktan sonra yapacağımız albüm (Taş Plak) çalışması sonrasındaki gelişmelere göre değerlendireceğiz.

Son olarak sizi etkileyen bir yazar, bir kitap ve bir albümü bizimle paylaşır mısınız?

Yazar-Andre Gide, Kitap-Pastoral Senfoni, Albüm-Cream-Disraeli Gears

Röportaj teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkür eder hayat boyu başarılar dileriz.

Ben çok teşekkür ederim. Tüm okuyucularınıza selamlar, sevgiler, saygılarımla…

Bu röportaj ilk olarak www.kalemkahveklavye.com sitesinde yer almıştır.

Görsel: Nurcihan Güneş